

[Indenrigsministeren.]

som en Nødvendighed, fordi den ikke, gik man ud fra, var et rent og fuldgyldigt Udtryk for det, som den gerne skulde være, nemlig Befolkningens Vilje. Det er jo ogsaa af Hensyn dertil, at vi nu stiler mod Valg, selv om Valgperioden slet ikke er udløbet. Den Regering, vi har, er jo ogsaa blevet til under ganske ekstraordinære Forhold og uden det virkelige Grundlag, som enhver parlamentarisk Regering ellers skulde have, nemlig et sikkert Grundlag i det folkevalgte Ting.

Under Hensyn hertil har det hele Tiden været min Opfattelse, at man ikke skulde gribe ind i de Lovforanstaltninger, som gjaldt over et længere Tidsrum, og som det ikke var absolut nødvendigt at tage op i denne Overgangstid. Derfor har jeg indskrænket mig til de Ændringer, som her er foreslaaet, som jeg mente der fra alle Sider var Tilslutning til, og hvoraf i hvert Fald en Del er blevet vedtaget i en tidligere Rigsdag næsten med Enstemmighed. Jeg gik derfor ud fra, at det var næsten en Selvfølgelighed, at en hvilken som helst Regering, ogsaa den nye, en hvilken som helst Rigsdag, ogsaa den nyvalgte, vilde anse en saadan Ændring for at være formaalstjenlig. Og hvad angaar den anden Ændring, er den affødt af den ganske særlige Situation, vi er kommet i, og de Tilstande, vi nu har gennemlevet, hvor der har vist sig visse Foreteelser, som jeg har ment maatte begrunde, at man nu ophævede den Særregel, som tidligere var gældende for de sønderjyske Landsdele.

Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen havde to Indvendinger at gøre. Den ene var, at Soldater, der var indkaldt, ikke kunde faa Lejlighed til at afgive Stemme ved det Valg, vi nu staar over for, og den anden var, at man ikke paa Sygehusene kunde faa Lejlighed til at afgive Stemme. Den første Indvending er ikke rigtig. Soldaterne kan i Henhold til den bestaaende Valglov afgive Stemme, idet Bestemmelsen om, at Folk, der varetager offentlige Hverv, har Ret til at afgive Stemme ved Brev, er fortolket saaledes, at ogsaa indkaldte Soldater varetager et offentligt Hverv, i hvert Fald en offentlig Interesse, og derfor har de ogsaa Ret til at afgive Stemme ved Brev. Og det er ikke noget, som først er kommet frem nu, men det har været Fortolkningen ogsaa ved tidligere afholdte Valg.

Hvad de syge angaar, har Spørgsmaalet gentagne Gange været drøftet paa Rigsdagen, og ved en enkelt Lejlighed, nemlig ved Folkeafstemningen i 1939 om Grundlovsforslaget, var der ogsaa givet dem, der

opholdt sig paa Sygehus, Adgang til at afgive Stemme ved Brev. Naar dette imidlertid ikke er gennemført som en permanent Ordning, skønt det har været drøftet i Rigsdagen og altsaa ved en enkelt Lejlighed er gennemført, har jeg deri set en vis Tvivl om, at det nu ogsaa var rigtigt saadan at gaa ind paa Sygehusene og lade disse Folk afgive Stemme. Man kunde vel nok være bange for, at Stemmehemmeligheden ikke kunde overholdes; maaske kunde der ogsaa være syge Folk, som vanskeligt kunde taale en saadan Omgang, som en Valgagitation vel kan siges at være; man kunde vel ikke værge sig imod, at Valgagitationen bredte sig til Sygehusene. Men hvad nu Grunden end har været — og den har maaske været forskellig for de forskellige Medlemmer —, er det ikke en Forglemmelse der er sket, men Spørgsmaalet har været rejst tidligere, og der har været Tvivl om det rigtige deri, og derfor har jeg heller ikke villet foreslaa en saadan Ændring gennemført ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen mente, at jeg i mine Udtalelser ved Indledningen til denne Forhandling skulde have sagt, at den eneste Grund til, at jeg ikke kunde acceptere det ærede Medlems Forslag, var, at der ikke var Tid til at gennemføre det. Nej, det var ikke saaledes, men jeg sagde, at det var allerede af den Grund; der kunde ogsaa være andre Grunde, men alene den var afgørende. For hvad kunde det nytte, naar der ikke var Tid til at gennemføre Forslaget? Saa syntes jeg, det kunde være temmelig ligegyldigt, hvilke andre Argumenter jeg havde imod det; hvad enten de var stærkere eller svagere, kunde jeg ikke acceptere Forslaget, fordi der ikke var Tid til det. Nu anførte det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, at Forslaget jo var forelagt. Ja, men jeg kan jo ikke tage Stilling til det, før det kommer til Forhandling. Men i øvrigt strider det imod den almindelige Retningslinie, jeg har angivet: at jeg vilde fraraade at inddrage i Forhandlingerne Spørgsmaal, hvorom der var Uenighed, og som var af betydelig Rækkevidde. Jeg var fuldstændig klar over, at et saadant Forslag ikke kunde gennemføres i Løbet af kort Tid, og efter de Taler, der er blevet holdt her, gaar jeg ud fra — og jeg tror med god Grund —, at det overhovedet ikke kunde gennemføres.

Maa jeg endelig sige til det ærede Medlem Hr. Rager, at jeg ikke er enig med ham i, at København er forfordelt med Hensyn til Indflydelse paa Valget. Jeg vilde næsten sige tværtimod. De Stemmer, som afgives